

RAZLIČNE SO SLUŽBE, GOSPOD PA JE ISTI...

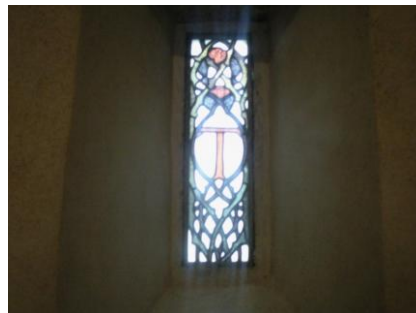
Različni so službe, Gospod pa je isti (1Kor 12,5)

Brezje, 14. 03. 2009

br. Ambrož Mušič OFM

Vodilo Frančiškovega svetnega reda (VodFSR) nas v svojem 13. členu spodbuja, da bi kot Frančiškovi bratje in sestre v svetu sprejemali vse ljudi ponižno in vljudno kot Gospodov dar in Kristusovo podobo. Duh bratstva naj bi nas razveseljeval in nas naredil pripravljene, da bi se izenačili z vsemi ljudmi, posebno z najmanjšimi. V ospredju Frančiškove duhovnosti je torej temeljno izkustvo podarjenosti življenja. Povabljeni smo, da v vsakdanjem življenju odkrivamo razloge za hvaležnost. Globoko doživljanje obdarovanosti v drobnih vsakdanjih stvareh nam pomaga izoblikovati evangeljsko držo ponižnega in hvaležnega sprejemanja.

Vendar to sprejemanje nikakor ni neko pasivno čakanje, življenjska zdolgočasnost, naveličanost in utrujenost ali celo brezupna vdanost v usodo. Evangeljsko sprejemanje je v svojem bistvu vedno neko aktivno pričakovanje, prisluškovanje in iskanje. To je advent, milostni čas pričakovanja, ko sredi teme vedno bolj žari luč upanja, luč, ki naznanja novo rojstvo. Zato nas naše življenjsko izkustvo obdarjenosti, izkustvo zastonske Božje ljubezni, naravnost priganja, sili, »stiska« (2Kor 5,14), da bi z vsemi ljudmi dobre volje gradili bolj bratski in evangeljski svet, da bi se dopolnilo Božje kraljestvo (VodFSR, čl. 14).

Vsak Frančiškov brat in sestra se čuti poklicanega k sodelovanju pri delu za Božje kraljestvo. Življenje in delo sredi sveta je potrebno ceniti kot dar in kot deležnost pri stvarjenju, odrešenju in služenju človeški skupnosti (VodFSR, čl. 16). Frančiškovi bratje in sestre živimi v različnem življenjskem okolju. Izhajamo iz različnih družbenih in kulturnih okoliščin, ki določajo okvir našega življenja. Verjetno smo v neki meri deležni tudi različne družinske vzgoje. Imeli smo različne možnosti za izobrazbo. Vsekakor pa imamo vsi mi različne darove, sposobnosti in lastnosti. Ta različnost je izraz naše enkratnosti in neponovljivosti v Božjem načrtu stvarjenja. Hkrati pa je tudi izraz nezamenljivosti našega poslanstva v smislu sodelavcev pri Božjem načrtu odrešenja. Življenjska zgodba vsakega izmed nas je vključena v ta Božji načrt stvarjenja in odrešenja. Kot kristjani smo povabljeni, da skupaj z apostolom

Pavlom izrazimo svojo pripravljenost za sodelovanje s Kristusom: »Zdaj se veselim, ko trpim za vas ter s svoje strani dopolnjujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev. (Kol 1,24)«

Obhajamo leto apostola Pavla. Zato je letos lepa priložnost, da v svojih življenjskih iskanjih prisluhnemo izkušnjam in modrosti tega velikega moža, da povprašamo za nasvet »Apostola narodov«. Pavel nas že takoj na začetku jasno opozori, da je njegova modrost »modrost Križa«. Za ene je to popolna norost, za druge spet nezaslišano pohujšanje. Za tiste, ki jih je Bog poklical, pa je oznanilo križanega Kristusa »Božja moč in Božja modrost« (1Kor 1,24). In med te poklicane se smemo z veliko ponižnostjo in hvaležnostjo prištevati tudi Frančiškovi bratje in sestre, saj smo duhovni sinovi in hčere našega serafskega očeta, ki je na svojem telesu nosil Kristusove rane.

Pavel je ob srečanju s križanim in vstalim Jezusom pred Damaskom v vsej polnosti doživel neizmerno Božjo ljubezen in usmiljenje kot nezaslužen, zastonjski Božji dar. Križ mu govori o nori Božji ljubezni do človeka. To globoko izkustvo mu je odprlo nov pogled vere. Z očmi, ki so jim odpadle »mrene« (Apd 9,18), je bil sposoben drugačnega pogleda na Jude in pogane, na Jezusove učence. Spoznal je, da so v Kristusu Jezusu oni, ki so bili nekoč oddaljeni, »postali po Kristusovi krvi bližnji. Kajti on je naš mir, on, ki je iz obeh napravil eno, s tem da je podrl steno pregrade, to je sovraštvo. /.../ Vzpostavil je mir in po križu spravil oba z Bogom v enem telesu, ko je v svoji osebi ubil sovraštvo. (Ef 2,13-16)« Pavel zelo slikovito in prepričljivo zatrjuje, da nismo več »tujci in priseljenci, temveč sodržavljeni svetih in domačini pri Bogu. (Ef 2,19)« Mi vsi smo »namreč po veri v Kristusa Jezusa Božji sinovi. /.../ Ni ne Juda ne Grka, ni ne sužnja ne svobodnjaka, ni ne moškega ne ženske: kajti vsi [mi smo] eden v Kristusu Jezusu. (Gal 3,26.28)« Tako Pavel na povsem nov način vstopa v svet mogočnega rimskega imperija, kjer se prepletajo in mešajo najrazličnejši narodi, kulture, filozofska in religiozna iskanja, politični in gospodarski interesi. Pavlova evangeljska širina zaobjema vso to pestrost in razpršenost v okvir Kristusovega križa. Kristus je trpel, umrl in vstal za vsakega človeka.

Ko skuša Pavel v svojih pismih izraziti pomen različnosti znotraj nujne edinosti, se posluži podobe človeškega telesa. Pavel pogosto govori o Cerkvi kot o skrivnostnem Kristusovem telesu. Razlaganju in utemeljevanju te prispodobe se še posebno posveti v svojem prvem pismu Korinčanom. Prva krščanska skupnost v Korintu je bila v marsičem odraz nekega splošnega življenjskega utripa oziroma značaja celotnega pristaniškega mesta. Tudi med tamkajšnjimi Jezusovimi učenci je kaj kmalu prišla do izraza vsestranska raznolikost. Ta različnost je bila včasih tako zelo v ospredju, da je pripeljala celo do nasprotij, sporov in razhajanj (1Kor 3,3-9). Pavel je bil torej kot duhovni »oče« (1Kor 4,15) krščanskega občestva v Korintu prisiljen iskati trden temelj edinosti. Z vso svojo apostolsko avtoriteto in govorniško spretnostjo je moral pokazati na temelj edinosti, na edini vogelni kamen, ki je Jezus Kristus sam (1Kor 3,11). Nato pa Pavel zelo slikovito spregovori o skupnosti Jezusovih učencev kot o skrivnostnem Kristusovem telesu (1Kor 12,12-27).

Človeško telo ima mnogo različnih udov in organov. Ravno zaradi medsebojne različnosti pa ima vsak izmed njih svojo nenadomestljivo vlogo, s katero služi celotnemu telesu. Prizadetost posameznega uda ali organa občuti celotno telo. In vendar ta različnost ne razkrajata telesa, pač pa celo podpira njegovo enovitost. Za zdravo in samostojno delovanje človeškega telesa je torej nujno potrebo, da vsak izmed udov oziroma organov v polnosti vrši sebi lastno nalogo. Tako je različnost preko vzajemnega dopolnjevanja v službi edinosti.

Če se sedaj skušamo nekoliko ozreti na naše medčloveške odnose, lahko kaj hitro opazimo zakonitosti podobne tistim, ki vladajo v posameznem človeškem telesu. Ljudje imamo toliko različnih darov in sposobnosti. Znanje in izkušnje imamo na različnih področjih. Koliko novih stvari vedno znova odkrijemo pri sebi ali pa pri svojih bližnjih! Pustimo se zaradi tega še naprej kdaj pa kdaj prijetno presenetiti. Žal pa so včasih te razlike tudi razlog za zavist in ljubosumje, za ošabnost in sebičnost, za komolčarstvo in škodoželjnost ... Vendar nas naš oče Frančišek strogo opominja: »Apostol pravi: "Nihče ne more reči: 'Jezus je Gospod,' razen v Svetem Duhu (1Kor 12,3);" in: "Ni ga, ki bi delal dobro, ni ga niti enega (Ps 52,4b)." Kdorkoli torej zavida bratu zaradi dobrega, ki ga po njem Gospod izreče in stori, se zaplete v greh bogokletstva, ker zavida samemu Najvišjemu, od katerega prihaja vsaka dobra beseda in vsako dobro dejanje. /.../ Blagor tistemu služabniku, ki se zaradi dobrega, ki ga Bog izreče ali stori po njem, ne ponaša bolj kakor zaradi dobrega, ki ga Bog izreče in stori po kom drugem. (FOpom 8,1-4;17,1)«

Naša medsebojna različnost je torej zastonski Božji dar. Prav je, da se vedno znova spomnimo, kaj vse nam je v življenju podarjeno. Verjetno je najhujša invalidnost človekovega duha nesposobnost čudenja, ko nam začne vse postajati samoumevno, ko nimamo več nikakršnih vprašanj, ko smo samozadostni v svojem mišljenju in delovanju. Zavedanje Božje obdarjenosti pa prebuja v nas občutek hvaležnosti in ponižnosti. Spodbuja nas k odgovornosti, da bi zaupano nam bogastvo znali v sebi neprestano odkrivati in ga velikodušno razvijati v skupni blagor celotne skupnosti.

Različnost darov (karizem) in služb želijo pozitivno ovrednotiti tudi Generalne konstitucije Frančiškovega svetnega reda (GKFSR) v 33. členu, ko spodbujajo pospeševanje osebnosti in sposobnosti posameznih bratov in sester ter posameznih bratstev. Pri tem tudi poudarjajo, naj se spoštuje različnost v izražanju Frančiškovega ideala in različnost kultur. V naslednjem členu (34) pa konstitucije glede na določene razmere okolja in potrebe članov predvidevajo znotraj bratstev ustanovljene sekcije ali skupine, ki naj bi združevale člane s sorodnimi interesi ali istimi delovnimi usmeritvami.

Frančiškova duhovnost v človeku prebuja solidarnost - zavest, da smo med seboj na različne načine in na različnih ravneh tesno povezani. Sleherni posameznik je že od vsega začetka vpet v mrežo odnosov. Kot Frančiškovi bratje in sestre smo še posebej povabljeni, da živimo uboštvo v svojem okolju in sredi svojega bratstva. Živeti uboštvo pa za nas pomeni najprej prebujati ponižnost in hvaležnost ob zavesti, da nam je vse, kar smo in kar imamo, podarjeno od nebeškega Očeta (1Kor 4,7). Živeti uboštvo nadalje pomeni odgovorno »gospodarjenje oz. trgovanje s podarjenimi talenti« (Mt 25,14-30). In živeti uboštvo končno pomeni pridobljeno podarjati naprej kot zastonski dar svojim bližnjim (Mt 10,8b).

Prosimo našega Gospoda Jezusa Kristusa, naj v obilni meri razlije na nas svojega Svetega Duha! Tako bomo s hvaležnostjo prepoznavali v naši sredi različne darove, posamezne službe pa pogumno sprejemali in jih opravljali z vso potrebno odgovornostjo v skupni blagor nas vseh. In vedno imejmo v zavesti, da so sicer službe različne, ko je Gospod vedno isti (1Kor 12,5).